

Слышатели! Когато са молите отъ все сърдце, не оставяте ли тогава въ себе си нѣщо особено, неизказанно радостно? Около васъ въ твой време на сърдечната ви молба, като ли че във нѣщо не земно, Божественно, тогава вали не са ще да са оставите отъ молбата си. Я какво е това нѣщо? отъ каквото произлязва? Защо да не кажемъ че то е отъ това, дѣто Светицѧ на когото са молимъ, че са приближава при насъ, и ный при него? Вый ще попытате: твой какъ става? Какъ може, напримѣръ, Св. Пророкъ Илѧ да бѫде при всичките, които мъ са сега молатъ? Ний мъ са молимъ, въ друга церкова мъ са молатъ, въ нашъ градъ мъ са молатъ въ други, въ третий, — съ една душа, немъ сега мъ са молатъ, на всичките мѣста безчетъ хора, какъ може да бѫде той въ твой сѫщото време близо при всички? Язъ не знамъ, това какъ може да бѫде, но увѣренъ сумъ че това точно твой става. Малко ли работки ный не можемъ да си разяснимъ? Докажете ми какъ ний съ оума си въ една минута можемъ да смы въ много мѣста едно отъ друго на кръздалечъ? И развирамъ ли ный какъ быва Богъ близо при всички които мъ са молатъ? Наистина не развирамъ; но Той точно близо е: **Близъ Господъ всѣмъ призывающимъ Его,**⁽¹⁾ казалъ премъдрія Царь и богоизбраници Пр-

(1) Псал 144, 18.